

“I vosaltres, qui dieu que soc jo?”

Contestar una pregunta com aquesta pot comprometre i aquesta realment ho feia i ho fa.

Quan contestem a qui ens interpel·la directament quedem atrapats o fugim d'estudi, o sortim dels pas, com fem habitualment, i llavors la pregunta no té sentit, perquè no té resposta.

Jesús de Natzaret, predicava sense embuts i si ens atrevim a contestar la seva pregunta i llavors declarem que som de la seva colla, o sigui cristians, la cosa se'ns pot complicar, per bé, però no gens fàcil.

Quan diem qui és algú solem dir també el què ens fa pensar en aquella persona: és un poca solta, és una bona persona, és avorrit o és eixerit, és avar o és generós..., per tant la resposta ens situa en la nostra decisió de comptar, o no, amb aquella persona i encara més; si el que representa ens atrau en serem amics i fins i tot seguidors o col·laboradors.

Aquest és el cas de la pregunta d'avui. Ei! Això no va només pels cristians, perquè els predicaments de Jesús de Natzaret no eren exclusivistes, ni tant sols eren gaire religiosos, el seu humanisme anava directament al moll de l'os sense filtres sacramentals. Avui diríem que el seu missatge no és políticament correcte i potser no l'haguéssim crucificat, però seguir-lo al peu de la lletra serien quatre gats, com veiem que són

proporcionalment els compromesos amb la societat a la llum de l'Evangelí. Deia el P. Lluell responnent i reflexionant la pregunta de Jesús a l'evangelí d'avui: “Es realment Algú que amb la seva vida, els seus criteris, les seves paraules, la seva autoritat orienta realment les accions de la meua vida de jove, d'obrer, de jubilat, d'ancià? Influeix de debò en els criteris en què moc el meu capital o la meua empresa? O la meua vida de religiós o monja o capellà o bisbe? Quina és la influència real de Jesucrist en mi? Què em mou a viure? El prestigi social? La satisfacció egoista? El plaer? La saviesa? El lluïment?”

Davant la gran pregunta, i les afegides, no podem sortir del pas apartant el mirall del nostre jo interior dient que ja complim amb les normes dictades per la nostra societat cívica o religiosa. Si aquestes només serveixen d'auto-complaença no hem entès res de res.

Amb això, tot i la seva proposta exigent, no estic fent una crida a l'heroïcitat, però no ens enganyem a nosaltres mateixos. Mirem de fer les coses el millor possible. Ajudem en tot el que tinguem a l'abast, no malparlem dels altres sinó que mirem de ser eines d'amistat i d'esperança pels qui més ho necessitin. Que la nostra resposta sigui el més coherent possible.